Datum van inontvangstneming	:	11/02/2020

Zaak C-946/19

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

27 december 2019

Verwijzende rechter:

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Verenigd Koninkrijk)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

19 december 2019

Appellante:

MG

Geïntimeerde:

HH

[*omissis*]

VERZOEK AAN

HET HOF VAN JUSTITIE VAN DE EUROPESE UNIE OM EEN PREJUDICIELE BESLISSING

[*omissis*]

BESLIST WORDT:

1. Krachtens artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie wordt het Hof van Justitie van de Europese Unie verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

   1) Verleent artikel 4, lid 1, van verordening (EU) nr. 1215/2012 [„Brussel I-verordening (herschikking)”] een rechtstreeks afdwingbaar recht aan een persoon die woonplaats heeft op het grondgebied van een lidstaat?

   2) Zo ja:

a) indien dit recht wordt geschonden door het instellen van een procedure tegen deze persoon in een derde land, is de lidstaat dan verplicht om te voorzien in een voorziening in rechte, **[**(eerste deel van de verwijzingsbeslissing) **Or. 2]**, onder meer door de uitvaardiging van een „anti-suit injunction”?

b) is een dergelijke verplichting ook van toepassing op een zaak waarin een grond voor vordering die beschikbaar is bij de rechterlijke instanties van een derde land, krachtens het toepasselijke recht niet beschikbaar is bij de rechterlijke instanties van de lidstaat?

2. De door artikel 94 („Inhoud van het verzoek om een prejudiciële beslissing”) van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie vereiste aanvullende informatie is opgenomen in de bijlage bij deze beslissing.

[*omissis*]

[(Tweede deel van de verwijzingsbeslissing) Or. 1]

BIJLAGE BIJ DE BESLISSING VAN 19 DECEMBER 2019

A. [Nadere gegevens van de vertegenwoordigers van de partijen] [*omissis*]

1. [*omissis*]

B. FEITEN

2. MG is geboren in de Verenigde Staten. Zij is Unieburger, aangezien zij in februari 2017 Malteee burger is geworden. Zij bezit verder ook het staatsburgerschap van Saint Kitts en Nevis. Zij heeft haar woonplaats op het grondgebied van het Verenigd Koninkrijk [in de zin van artikel 4, lid 1, van de Brussel I-verordening (herschikking)[1]].

3. HH is geboren in en burger van Nieuw-Zeeland. Hij is tevens Unieburger, aangezien hij in februari 2017 Maltees burger is geworden. Hij had enkele jaren vóór begin 2019 zijn woonplaats in het Verenigd Koninkrijk [in de zin van artikel 4, lid 1, van de Brussel I-verordening (herschikking)], maar woont nu in Nieuw-Zeeland.

[1] Verordening (EU) nr. 1215/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2012 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken (herschikking) (PB 2012, L 351, blz. 1).

4. MG en HH hadden tussen 2013 en januari 2019 een liefdesrelatie met elkaar. Zij waren niet gehuwd, maar woonden samen. Tijdens de relatie waren partijen regelmatig op reis. Zij waren vaker in het buitenland dan in het Verenigd Koninkrijk, maar brachten meer tijd door in Londen (waar ze in het huis van MG woonden) dan op welke andere plaats ook. Partijen **[Or. 2]** gingen ook enige tijd naar Nieuw-Zeeland op vakantie en op bezoek bij de familie van HH. Zij hebben er een boerderij gekocht. MG heeft de relatie beëindigd.

5. Tijdens de relatie zijn verschillende waardevolle roerende en onroerende goederen (die zich over de hele wereld bevinden) aangekocht met geld van MG. Deze goederen staan op naam van MG, MG en HH samen, HH alleen, of op naam van ondernemingen die onder de zeggenschap van HH staan. Deze goederen omvatten: (i) een villa in Italië; (ii) een boerderij en een landbouwbedrijf in Nieuw-Zeeland (eigendom van een Nieuw-Zeelandse vennootschap waarvan de aandelen in handen van partijen zijn); (iii) sportauto's in Zwitserland; (iv) deposito's voor de aankoop van sportauto's; en (iv) in Amerikaanse ondernemingen in de Verenigde Staten geïnvesteerde gelden.

6. MG stelt dat HH haar tijdens de relatie fysiek en emotioneel heeft mishandeld. HH ontkent dit. MG verklaart dat zij de gekochte goederen alleen op naam van HH heeft gezet, omdat HH haar onder ongepaste druk heeft gezet om dit te doen. HH ontkent dit. Hij merkt op dat het de bedoeling van MG was dat hij eigendomsbelangen in de goederen zou hebben.

C. PROCEDURE

C.1 Engelse procedure

7. In februari en maart 2019 hebben de Engelse solicitors die MG vertegenwoordigen en de Engelse solicitors die HH vertegenwoordigen, met elkaar gecorrespondeerd over de kwestie van de eigendom van de goederen die tijdens de relatie zijn aangekocht.

8. Op 26 maart 2019 heeft MG bij de High Court of England and Wales (rechter in eerste aanleg, Engeland en Wales, Verenigd Koninkrijk) een vordering ingesteld (hierna: „Engelse procedure") tot verkrijging van verklaringen en bevelen tegen HH dat zij recht heeft op eigendom van de goederen. Haar vordering ten gronde is gebaseerd op[2]:

   8.1 Billijke beginselen van Engels recht: MG voert aan dat, tenzij HH kan aantonen dat het de bedoeling was van MG om de eigendom aan hem te

[2] Op 12 november 2019 werd de vordering van MG in die zin gewijzigd dat zij (i) ook een vergoeding van HH eist wegens schending van de fiduciaire verplichtingen als gevolg van misbruik van de in Amerikaanse ondernemingen geïnvesteerde gelden, en (ii) een Zwitserse vennootschap (onder zeggenschap van HH) toevoegt als medeverweerster.

schenken, het feit dat zij vermogen kosteloos op naam van HH heeft gezet, inhoudt dat hij dat vermogen voor haar in bewaring houdt. **[Or. 3]**

8.2 Ongerechtvaardigde verrijking op grond van het Engelse recht: zij voert aan dat HH alle eigendomsbelangen moet teruggeven over het vermogen dat is verkregen door ongepaste beïnvloeding van MG of door onredelijk gedrag.

9. De Engelse procedure is op 28 maart 2019 aan HH betekend.

10. HH heeft de bevoegdheid van de Engelse rechter om kennis te nemen van de vordering van MG betwist. In zijn uitspraak van 25 juni 2019 („Bijlage B") heeft rechter Lavender van de High Court beslist dat die rechterlijke instantie op grond van artikel 4, lid 1, van de Brussel I-verordening (herschikking) bevoegd was om kennis te nemen van de vordering van MG. In deze uitspraak is met name het volgende vastgesteld:

10.1 De Brussel I-verordening (herschikking) was van toepassing op het geschil tussen de partijen. De uitzondering van artikel 1, lid 2, onder a), was niet van toepassing omdat relaties zoals die tussen MG en HH op grond van het Engelse recht niet worden geacht „*gevolgen te hebben die vergelijkbaar zijn met die van het huwelijk*".

10.2 HH had tot januari 2019 zijn woonplaats in het Verenigd Koninkrijk en dat was zijn laatst bekende woonplaats toen de vordering werd ingesteld.[3]

10.3 De vordering van MG met betrekking tot het vermogen in Italië was niet onderworpen aan de bepaling inzake exclusieve bevoegdheid overeenkomstig artikel 24, lid 1, van de Brussel I-verordening (herschikking). De door haar gevorderde maatregelen hebben betrekking op rechten en verplichtingen zoals die tussen MG en HH bestaan, en niet op zakelijke rechten.

11. De betrokken rechter heeft tevens beslist dat, zelfs indien HH niet in het Verenigd Koninkrijk zijn woonplaats had in de zin van artikel 4, lid 1, van de Brussel I-verordening (herschikking) (zodat hij in geen enkele lidstaat woonplaats had), de vordering van MG nog steeds binnen de rechterlijke bevoegdheid zou vallen op grond van de Engelse nationale regels van internationaal privaatrecht.[4]

[3] Toepassing van zaak C-327/10, Hypoteční banka a.s./[redacted] (EU:C:2011:745).

[4] Deze Engelse rechtsregels zouden van toepassing zijn op grond van artikel 6, lid 1, van de Brussel I-verordening (herschikking), aangezien HH, ondanks het feit dat hij Maltees staatsburger was, niet zijn woonplaats in Malta had. De betrokken rechter heeft beslist dat, indien de Engelse rechtsregels van toepassing waren, er voldoende verband was tussen de vordering van MG en Engeland om de betekening van die vordering buiten het rechtsgebied aan HH te rechtvaardigen en dat Engeland het forum conveniens was om te oordelen over de vordering van MG.

12. Bovendien heeft HH op 25 juni 2019 afgezien van zijn verzoek om de uitspraak in de Engelse procedure aan te houden op grond van artikel 34 van de Brussel I-verordening (herschikking)[5] (hoewel hij formeel niet aanvaardde dat het niet van toepassing was), en heeft de High Court het verzoek formeel afgewezen. **[Or. 4]**

13. In het kader van de Engelse procedure heeft HH tegenover de Engelse rechter toezeggingen gedaan die hem ervan weerhouden verrichtingen uit te voeren in verband met het vermogen dat voorwerp is van de vordering van MG. Voorts hebben de Zwitserse rechters ten aanzien van MG voorlopige maatregelen vastgesteld (ter ondersteuning van de Engelse procedure op grond van artikel 31 van het Verdrag van Lugano van 2007[6]), waarbij verrichtingen in verband met de sportauto's in Zwitserland werden verboden.

14. Tegen de uitspraak van de High Court betreffende de bevoegdheid is geen beroep aangetekend. De Engelse procedure wordt thans voortgezet.

C.2 Nieuw-Zeelandse procedure

15. Op 25 maart 2019 (dus de dag voor de Engelse procedure is ingesteld) heeft HH bij de Family Court in Nieuw-Zeeland een verzoek ingediend (hierna: „Nieuw-Zeelandse procedure") tot verkrijging van bevelen overeenkomstig de Nieuw-Zeelandse Property (Relationships) Act 1976 (zoals gewijzigd) (wet van 1976 betreffende eigendom (relaties); hierna: „wet van 1976") met het oog op de verdeling van het vermogen dat partijen tijdens hun relatie hadden verworven.

16. De Nieuw-Zeelandse wet van 1976 heeft, voor zover van toepassing, de volgende kenmerken:

    16.1 De wet is van toepassing op het uiteengaan van niet-gehuwde samenwonende paren (gewoonlijk voor relaties van minstens drie jaar).

    16.2 De wet maakt onderscheid tussen „gemeenschappelijkvermogen" en „eigen vermogen".

    16.3 De wet bepaalt dat vermogen dat tijdens de relatie is verworven („gemeenschappelijk vermogen"), in gelijke delen moeten worden verdeeld, behoudens beperkte uitzonderingen.

    16.4 De wet is van toepassing op roerende goederen overal ter wereld en op onroerende goederen in Nieuw-Zeeland.

[5] HH heeft dit verzoek op 17 juni 2019 ingediend. MG was van mening dat artikel 34 niet van toepassing was aangezien niet was voldaan aan verschillende criteria van artikel 34, lid 1.

[6] Verdrag betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, ondertekend te Lugano op 30 oktober 2007 (PB 2009, L 147, blz. 5).

16.5 De wet is mogelijk van toepassing op onroerende goederen in Nieuw-Zeeland, ook al heeft geen van beide echtgenoten of partners woonplaats in Nieuw-Zeeland. De wet is mogelijk van toepassing op roerende goederen indien een van de echtgenoten of partners woonplaats heeft in Nieuw-Zeeland (zoals gedefinieerd in het Nieuw-Zeelandse recht) op het tijdstip dat het verzoek wordt ingediend. **[Or. 5]**

16.6 Naar Nieuw-Zeelands recht is de wet van 1976 een volledig wetboek. De Nieuw-Zeelandse rechter zal niet toestaan dat buitenlands recht wordt toegepast om de eigendom vast te stellen van vermogen dat het voorwerp van de vordering is.

16.7 De Nieuw-Zeelandse rechter behoudt een discretionaire bevoegdheid om zich om redenen in verband met het forum conveniens onbevoegd te verklaren om bevelen uit te vaardigen met betrekking tot roerende of onroerende goederen.

17. De Nieuw-Zeelandse procedure is niet aan MG betekend als gevolg van de toezeggingen van HH in de Engelse procedure.[7] Niettemin is MG op de hoogte van de Nieuw-Zeelandse procedure.

C.3 Verzoek van MG om een „anti-suit injunction”

18. Op 9 april 2019 heeft MG in het kader van de Engelse procedure een verzoek ingediend om HH ervan te weerhouden de Nieuw-Zeelandse procedure voort te zetten (in de common law-landen bekend als een „anti-suit injunction”).

19. MG heeft betoogd dat zij op grond van artikel 4, lid 1, van de Brussel I-verordening (herschikking) het recht had om alleen in Engeland te worden opgeroepen.[8] Volgens haar was de rechter verplicht dit recht te beschermen door een „anti-suit injunction” uit te vaardigen tegen de persoon die een rechtsvordering tegen haar instelt of voortzet voor de rechterlijke instanties van een derde land. Subsidiair heeft zij aangevoerd dat dit recht een belangrijke factor was waarmee de rechter rekening moet houden bij zijn beslissing om al dan niet een „anti-suit injunction” uit te vaardigen in het kader van zijn gewone uit de common law voortvloeiende bevoegdheden.

[7] Op het tijdstip van indiening van dit verzoek om een prejudiciële beslissing bij het Hof van Justitie was de Nieuw-Zeelandse procedure nog steeds niet aan MG betekend en heeft de Engelse rechter voorlopige maatregelen vastgesteld, zodat HH, indien hij de Nieuw-Zeelandse procedure wenst te betekenen, daar eerst kennisgeving van moet doen, zodat de Engelse rechter kan beslissen of dat moet worden toegestaan, dan wel of dat moet worden verhinderd in afwachting van de beslechting van de in deze verwijzingsbeslissing uiteengezette kwesties.

[8] Geen enkele afwijking van artikel 4, lid 1, van de Brussel I-verordening (herschikking) is van toepassing op het geschil tussen de partijen.

20. In zijn uitspraak van 23 juli 2019 („Bijlage C”) heeft rechter Lavender geweigerd om de „anti-suit injunction” uit te vaardigen. Naar zijn oordeel schrijft het Unierecht niet duidelijk voor dat het „*recht*” uit hoofde van artikel 4, lid 1, van een ingezetene van de Unie op deze wijze moet worden beschermd. De betrokken rechter heeft met name opgemerkt dat de bepalingen van de Brussel I-verordening (herschikking) niet voorzien in een rechtsbescherming in de vorm van een „anti-suit injunction” tegen een „*schending*” van dit „*recht*”. Dienovereenkomstig heeft hij beslist dat er geen automatisch recht op een „anti-suit injunction” bestond. **[Or. 6]**

21. In het kader van deze redenering heeft de betrokken rechter ook twee eerdere zaken[9] in overweging genomen waarin de Engelse Court of Appeal (rechter in tweede aanleg in burgerlijke zaken, Engeland en Wales, Verenigd Koninkrijk) heeft beslist dat artikel 20, lid 1, van verordening 44/2001[10] en artikel 22, lid 1, van de Brussel I-verordening (herschikking) werknemers het recht geven om buiten hun lidstaat van woonplaats niet te worden opgeroepen door hun werkgever en dat vorderingen die in derde landen tegen hen worden ingesteld, aan banden moeten worden gelegd door middel van een „anti-suit injunction”. De betrokken rechter was echter van oordeel dat hij op grond van de Engelse precedentenleer niet tot het oordeel hoefde te komen dat het „*recht*” van een ingezetene van de Unie uit hoofde van artikel 4, lid 1, op dezelfde wijze moet worden beschermd als het „*recht*” van werknemers uit hoofde van artikel 22, lid 1.

22. Los daarvan heeft hij, na te hebben vastgesteld dat er geen automatisch recht op een „anti-suit injunction” bestond, ook beslist dat het bestaan van een „*recht*” uit hoofde van artikel 4, lid 1, op zich niet als een belangrijke factor moest worden beschouwd bij het onderzoek van verschillende factoren voor en tegen de uitvaardiging van een „anti-suit injunction” op een gewone uit de common law voortvloeiende grondslag. Op basis daarvan heeft hij beslist dat het instellen door HH van de Nieuw-Zeelandse procedure niet dermate vexatoir of onbillijk was dat de uitvaardiging van een „anti-suit injunction” gerechtvaardigd was.

23. Op 29 juli 2019 heeft de rechter MG toestemming gegeven om in beroep te gaan tegen de weigering om een „anti-suit injunction” uit te vaardigen.

9 [redacted] [2007] EWCA Civ 723; [2007] 2 All ER (Comm) 813 en Petter/ EMC Europe Ltd [2015] EWCA Civ 828; [2015] 2 CLC 178.

10 Verordening (EG) nr. 44/2001 van de Raad van 22 december 2000 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, PB 2001, L 12, blz. 1.

D. MOTIVERING VAN DEZE PREJUDICIËLE VERWIJZING

D.1 Beslissing van de Court of Appeal

24. Van het beroep is op 3 december 2019 door de Court of Appeal [*omissis*] kennisgenomen.

25. Op 12 december 2019 heeft de Court of Appeal uitspraak gedaan („Bijlage A"):

    25.1 De Court of Appeal was het eens met de conclusie van de betrokken rechter dat de eerdere nationale beslissingen over het uitvaardigen van „anti-suit injunctions" ter bescherming van de rechten uit hoofde van artikel 22, lid 1, van de Brussel I-verordening (herschikking) niet betekent dat Engelse rechters ertoe gehouden zijn hetzelfde te beslissen met betrekking tot artikel 4, lid 1.

    25.2 De Court of Appeal heeft geoordeeld dat een prejudiciële beslissing van het Hof van Justitie over de voorgelegde vragen nodig was, alvorens te kunnen beslissen of de „anti-suit injunction" al dan niet moet worden uitgevaardigd. **[Or. 7]**

    25.3 De Court of Appeal heeft verklaard de uitlegging die MG geeft aan de betekenis en de gevolgen van artikel 4, lid 1, liever niet te willen volgen, aangezien een „anti-suit injunction" ertoe kan leiden dat HH zijn vordering op grond van de Nieuw-Zeelandse wet van 1976 helemaal niet kan instellen, aangezien hij niet in staat zou zijn de grond voor vordering in Engeland te doen gelden.

D.2 Toepasselijk nationaal recht

26. De bevoegdheid van de Engelse rechter om een „anti-suit injunction" uit te vaardigen vloeit voort uit Section 37(1) van de Senior Courts Act 1981 (wet van 1981 betreffende de hoogste rechterlijke instanties), die bepaalt: „*De High Court kan bij beslissing (voorlopig of definitief) een rechterlijk bevel uitvaardigen [...] in alle zaken waarin de rechter dat rechtvaardig en geschikt acht.*"

27. „Anti-suit injunctions" zijn gericht tegen de persoon die een zaak aanhangig wil maken bij de buitenlandse rechter en niet tegen de buitenlandse rechter zelf. De schending van een „anti-suit injunction" vormt een minachting van de Engelse rechter. Minachting kan worden bestraft met gevangenisstraf, boetes of inbeslagneming van goederen.

28. De Engelse rechter is bevoegd om een „anti-suit injunction" tegen HH uit te vaardigen, aangezien het verzoek van MG om deze maatregel wordt ingediend in het kader en ter ondersteuning van de Engelse procedure, en aangezien HH

onderworpen is aan de rechtsmacht van de Engelse rechter met betrekking tot deze procedure.

29. De beslissing om al dan niet een „anti-suit injunction" uit te vaardigen is discretionair, hoewel de Engelse rechter gewoonlijk een „anti-suit injunction" zal uitvaardigen wanneer de verweerder in een ander land een zaak aanhangig wil maken en de verzoeker een contractueel recht heeft om alleen in Engeland te worden opgeroepen (vanwege een overeenkomst inzake exclusieve bevoegdheid ten gunste van de Engelse rechter), of wanneer de procedure in een ander land vexatoir of onbillijk is.

30. De Court of Appeal heeft toegelicht hoe de discretionaire bevoegdheid om een „anti-suit injunction" uit te vaardigen, wordt uitgeoefend:

> **[50]** [...] de bevoegdheid om een „anti-suit injunction" uit te vaardigen wordt waar nodig uitgeoefend om onrechtvaardigheid te voorkomen, waarbij wordt erkend dat dit onvermijdelijk een inmenging is in het proces van de buitenlandse rechter en dat die bevoegdheid met de nodige voorzichtigheid moet worden uitgeoefend: British Airways Board/ Laker Airways Ltd [1985] AC 58. Wanneer er in twee rechtsgebieden een rechtsgangbeschikbaar is, zal de Engelse rechter een „anti-suit injunction" enkel uitvaardigen wanneer een procedure bij de buitenlandse rechter vexatoir of onbillijk zou zijn: Societé Nationale Industrielle Aerospatiale/ [redacted] [1987] AC 871 (PC). De House of Lords heeft geoordeeld dat de drempel nog hoger is in zaken waarin de verweerder niet in staat zou zijn om elders een procedure in te stellen indien de „anti-suit injunction" wordt uitgevaardigd. Dergelijke zaken worden „zaken met een enkel forum" genoemd en de onderhavige zaak is daar een voorbeeld van. In de zaak British Airways/ Laker heeft de House of Lords geoordeeld dat in dergelijke zaken een „anti-suit injunction" kan worden toegekend om een buitenlandse procedure te verhinderen, maar dat dit bevel alleen kan worden gelast wanneer de procedure in het buitenlandse rechtsgebied zo **[Or. 8]** onredelijk is dat deze kan worden beschouwd als een schending van een billijk recht. Lord Scarman heeft hieromtrent op blz. 95 het volgende verklaard:
>
> > „*Ik wil benadrukken dat hier een aanpak en een grondstelling zijn uiteengezet die van algemene toepassing zijn. Bij de aanpak is voorzichtigheid vereist, aangezien een rechterlijk bevel op grond waarvan een persoon die onder de rechtsbevoegdheid van de Engelse rechter valt, ervan wordt weerhouden een beroep in rechte in te stellen bij een buitenlandse rechter, wanneer hij, indien de noodzakelijke feiten worden bewezen, een grond heeft om de vordering in te stellen – hoe verkapt en indirect ook –, een inmenging in het proces van rechtsbedeling door die buitenlandse rechter vormt. Voorzichtigheid is geboden, zelfs in een zaak met een „forum conveniens", dat wil zeggen een zaak waarin zowel voor de Engelse als de buitenlandse rechter een beroepsgang beschikbaar is. Voorzichtigheid is des te meer geboden*

wanneer er voor de Engelse rechter geen beroepsgangbeschikbaar is met betrekking tot de grond voor de vordering die, indien de feiten worden bewezen, door de buitenlandse rechter wordt erkend en ten uitvoer kan worden gelegd.

Niettemin beschikt de Engelse rechter ook in dit laatste geval over de bevoegdheid om het rechterlijke bevel uit te vaardigen, indien de aanhangigmaking van de zaak bij de buitenlandse rechter in het licht van de omstandigheden zo onredelijk is dat dit in overeenstemming met onze beginselen inzake een „brede en flexibele" billijkheid als een schending van een billijk recht van de verzoeker kan worden beschouwd. Dit recht is een recht om te worden beschermd tegen een buitenlandse rechtszaak waarvan de aanhangigmaking door de verweerder in het licht van de omstandigheden onredelijk en dus onrechtvaardig is. Dit billijke recht om niet in het buitenland te worden opgeroepen, ontstaat alleen als de onbillijkheid van dien aard is dat de Engelse rechter moet ingrijpen om onrechtvaardigheid te voorkomen. Bijgevolg zullen er maar weinig dergelijke zaken zijn: desondanks bestaat deze bevoegdheid en moet zij worden gehandhaafd."

[51] Dicey[11] vat de gevolgen van dit beginsel samen als volgt (op 12-089):

„*De juiste analyse lijkt dat het voor een rechter een radicale maatregel is om tegen een verweerder een procedeerverbod uit te vaardigen in omstandigheden waarin dit betekent dat de vordering ten gronde niet ter behandeling zal worden voorgelegd aan de rechter, en dat een rechter een motivering moet eisen die dwingender is dan gewoonlijk om vast te stellen dat ter wille van de rechtvaardigheid een dergelijk bevel moet worden uitgevaardigd*."

31. Deze situatie wordt beschreven als een „**zaak met een enkel forum**". HH kan zijn vordering uit hoofde van de Nieuw-Zeelandse wet van 1976 niet bij de Engelse rechterlijke instantie instellen omdat (i) de wet van 1976 geen deel uitmaakt van het Engelse recht en (ii) de Engelse rechterlijke instanties het Nieuw-Zeelandse recht niet zouden toepassen op een geschil tussen partijen over de eigendom van het vermogen dat tijdens de relatie is verworven. Het Engelse recht voorziet alleen in de herverdeling van vermogenin geval van de ontbinding van een huwelijk of een geregistreerd partnerschap (en niet in het geval van het uiteengaan van samenwonende paren die een liefdesrelatie hebben).

[11] Dicey, Morris en Collins, *Conflict of Laws* 15e ed.

D.3 Toepasselijk Unierecht

32. Het Unierecht staat de rechterlijke instanties van de lidstaten niet toe om „anti-suit injunctions" uit te vaardigen teneinde te verhinderen dat een persoon een procedure inleidt bij een rechter van een andere lidstaat [zie zaak C-159/02, [redacted] EU:C:2004:228, waarin is opgemerkt dat een dergelijk bevel een inmenging in de rechtsmacht van een buitenlandse rechterlijke instantie vormt en onverenigbaar **[Or. 9]** is met het beginsel van wederzijds vertrouwen dat ten grondslag ligt aan de voorganger van de Brussel I-verordening (herschikking)].

In deze prejudiciële verwijzing gaat het er echter om dat een persoon wordt verhinderd om een procedure in te stellen bij een rechter van een derde land, dat per definitie de Brussel I-verordening (herschikking) niet zou toepassen.

33. Ter ondersteuning van haar verzoek, heeft MG zich beroepen op:

33.1 Het gebiedende taalgebruik in de Engelse versie van artikel 4, lid 1, („shall") en de nadruk op de rechtszekerheid die ten grondslag ligt aan de Brussel I-verordening (herschikking).

33.2 De rechtspraak van het Hof van Justitie waarin artikel 4, lid 1 (en de voorgangers ervan) aldus wordt omschreven dat het strekt tot bescherming van verweerders en waarin de bepalingen van de Brussel I-verordening (herschikking) (en de voorgangers ervan) aldus worden omschreven dat zij rechten toekennen en verplichtingen opleggen aan personen.[12]

33.3 De Unierechtelijke beginselen van doeltreffendheid en gelijkwaardigheid met betrekking tot beroepsmogelijkheden tegen schendingen van uit het Unierecht voortvloeiende rechten. Wat gelijkwaardigheid betreft, stelt MG dat een maatregel in de vorm van een „anti-suit injunction" tegen een schending van haar recht uit hoofde van artikel 4, lid 1, onder dezelfde voorwaarden beschikbaar moet zijn als een maatregel in de vorm van een „anti-suit injunction" ter ondersteuning van een contractueel recht (naar Engels recht) om alleen in Engeland te worden opgeroepen.

34. In antwoord daarop heeft HH zich beroepen op argumenten van zijn vorige advocaten:

34.1 De argumenten die [MG] aanvoert, zijn afhankelijk van een bepaalde uitlegging van de Brussel I-verordening (herschikking) die niet in het instrument zelf voorkomt.

[12] Bijvoorbeeld zaak 166/80, [redacted] (ECU:EU:C:1981:137); zaak 288/82, [redacted] (EU:C:1983:326); zaak C-26/91, [redacted] (EU:C:1992:268); zaak C-295/95, [redacted] (EU:C:1997:168); zaak C-412/98, [redacted] SA/UGIC (EU:C:2000:399), en zaak C-281/02, [redacted] (EU:C:2005:120).

34.2 Uit opmerkingen in de nationale rechtspraak blijkt dat het niet zinvol is om de aanhangigmaking van een rechtszaak elders te karakteriseren als een inbreuk op een recht[13] en dat een dwangmaatregel niet mag worden gelast om door een verordening verleende rechten af te dwingen wanneer die dwangmaatregel „buiten het stelsel van de verordening" valt[14]. **[Or. 10]**

34.3 In het arrest in de zaak Owusu is geoordeeld dat de rechter van een lidstaat zich niet zelf onbevoegd mag verklaren; er wordt geen verder vereiste gesteld om een procedure in een ander rechtsgebied te voorkomen.

35. De Court of Appeal heeft opgemerkt dat „anti-suit injunctions" niet kenmerkend zijn voor civil law-stelsels en dat de uitdrukkelijke bepalingen van de Brussel I-verordening (herschikking) niet voorzien in het middel waarop MG zich beroept. De Court of Appeal heeft opgemerkt dat de beperkte uitzonderingen waarin de artikelen 33 en 34 voorzien, uitgaan van het bestaan van een echte forumkeuze. Voorts was de Court of Appeal van mening dat een dwingende verplichting om een recht uit hoofde van artikel 4, lid 1, door middel van een „anti-suit injunction" af te dwingen in alle zaken met één enkel forum (i) niet bevorderlijk zou zijn voor het doel van de Brussel I-verordening (herschikking) om een goede en harmonieuze rechtsbedeling te vergemakkelijken (zie de overwegingen 1, 3, 16, 21, 23 en 34), en (ii) haaks zou staan op het belangrijke beginsel van wederzijds respect door „*de wettelijke bepalingen van een andere staat te neutraliseren*". Volgens de Court of Appeal zou men verwachten dat een dergelijk ingrijpend gevolg expliciet wordt gemaakt in de verordening.

Door de Court of Appeal

[13] Eras Eil [1995] 1 Lloyd's Rep 64, punt [76].

[14] Evialis S.A./ S.I.A.T. [2003] 2 Lloyd's Rep 377, punt [139].